

ע"פ 5622/08 - מרדכי משה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 5622/08

כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט י' עמיהת
כבוד השופטת ד' ברק-ארז

לפני:

המערער: מרדכי משה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על ההחלטה הדין מיום 1.4.2008 ועל ההחלטה
וגור הדין מיום 14.5.2008 של בית המשפט המחוזי
בנכורת בתפ"ח 1074/04 שניתן על ידי כבוד הנשיא מ'
בן דוד, כבוד סגן הנשיא (בדימוס) נ', מן וכבוד השופט
ב' ארבל

תאריך הישיבה: כ"ה בכסלו התשע"ו (07.1.2016)

בשם המערער: עו"ד אבי מוסקוביץ'; עו"ד שלמה אלכבר

בשם המשיבה: עו"ד תמר בורנשטיין

פסק דין

השופט י' דנציגר:

עמוד 1

לפנינו ערעור על הכרעת הדיון מיום 1.4.2008 ועל ההחלטה וגזר הדיון מיום 14.5.2008 של בית המשפט המחוון בנצחת (הנשיה מ' בן דוד, סגן הנשיא (בדיםמוס) נ' מנן והשופט ב' ארבל) בתפ"ח 1074/04, בגדרם הורשע המערער בעבירה של רצח לפי סעיף 300 (א) (2)+(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) (שתי עבירות); עבירות בנסח לפי סעיפים 144 (א) ו-(ב) לחוק העונשין; התפרצויות לבניין שאיןו מקום מוגרים או תפילה לפי סעיף 407 (א) לחוק העונשין; חטיפה לשם רצח או סחיטה לפי סעיף 372 לחוק העונשין; שוד בנסיבות חמירות לפי סעיף 402 (ב) לחוק העונשין; גניבת רכב לפי סעיף 413ב (ב) לחוק העונשין; הצתה לפי סעיף 448 רישא לחוק העונשין; השמדת ראייה לפי סעיף 242 לחוק העונשין; ושיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין. בגין הרשעתו השית בית המשפט על המערער עונש של שני מאסרי עולם לריצוי במצטבר וכן חמש שנות מאסר בפועל לריצוי בחופף עם מאסרי העולם.

כתב האישום

1. על פי האישום הראשון, המערער החזיק ללא רישון שני אקדחים: אקדח 9 מ"מ ואקדח "טו-טו". המערער התקין באקדחים משטיקי קול ותקנים מיוחדים המיועדים לקליטה ולאיסוף התרמיילים הנפלטים מהאקדחים בעת ביצוע ירי. כן החזיק המערער תחמושת המתאימה לשני האקדחים וכן תחמושת לכלי נשק אחרים.
2. על פי האישום השני, המערער רצח את המנוח יעקב להב ז"ל (להלן: להב), אשר התגורר בשכנות אלו ואשר המערער "לא סבל אותו". ביום 22.8.2004 נפגש המערער עם להב, נסע עמו לאזור תעשייה בגליל והשניים נכנסו למבנה תעשייתי במטרה לבצע גניבה או פשע. בשלב מסוים, בעודו עומד מאחורי להב, כיוון המערער את אקדח 9 המ"מ שנשא אל ראשו של להב ויריה בו ירייה אחת מטווח אפס וזאת במטרה להמיתו וambil שקדמה לכך התגרות. הקילע חדר בראשו של להב מאחור וגרם למותו המיידי. המערער הפך את להב על גבו והשיכבו כשראוו בחתימת המדרגות ורגלו על המדרגות התחתונות ועצב את המקומ.
3. האישום השלישי עניינו במעשה רצח נוסף שאירע כחודש לאחר רצח נושא האישום השני. על פי הנטען באישום זה, המערער רצח את המנוח ראמי מוקטרן ז"ל (להלן: ראמי). במהלך ביקור משפחתו בירדן הכיר ראמי קרובת משפחה תושבתת ירדן והשניים התארסו בחודש אוגוסט 2004. במהלך החודשים שקדמו לאיורו המתואר באישום זה, הגיע ראמי בקשה לקבל עבור אrosisתו אשרת כניסה לישראל, אולם בקשתו לא אושרה. בשלב מסוים פנה ראמי אל המערער ושאל אותו אם יוכל לסייע בידי אrosisתו לקבל אשרת כניסה לישראל. המערער, אשר ראה נגד עיניו הזדמנויות להרוויח כסף קל על חשבון ראמי, אמר לرامyi כי הוא מכיר אדם חשוב (להלן: האדם השלישי) שיוכל לסייע לו בבעיתו תמורת סכום של \$ 5,000. ראמי פנה אל أبيו וביקש ממנו \$ 5,000. אולם אבי סרב תחילה, כיוון שהענין נראה לו מפוקפק. ראמי, שהיה נושא להביא את אrosisתו ארצה, התהנן לפניו אבי עד שלבסוף נטלו רامي ואבי הלואות ואספו סכום של \$ 4,500. המערער הסכים לטפל בעניין האשירה עבור סכום זה ואמר לرامyi שימושו לו את יתרת הסכום ושראמי יחזיר לו אותה בעתיד. המערער היה ליעודו לסייע ראמי כי עליהם להיפגש עם האדם השלישי, באזור רמת הגולן, ולמסור לו את הכספי בתמורה לעזרתו בהשגת האשירה. המערער תכנן לרצוח את רامي ולגנוב את כספו. يوم לפני הנסעה מסר המערער לرامyi את מספר הטלפון הניד שלו וכן מספר של טלפון נייד נוסף, שלא היה רשום על שם המערער, אותו רכש המערער במיוחד לצורך הקשר עם ראמי, על מנת שעקבותיו של ראמי לא יובילו אליו. ראמי מסר את שני מספרי הטלפון לאביו. ביום 27.9.2004 נסעו המערער וראמי מטריביה לרמת הגולן, לפי הנחיה המערער, והumarur כיוון את הרכב, בו נהג ראמי, אל איזור מבודד בעיר אודם. בשלב מסוים שלפ' המערער את אקדח הטו-טו, כיוון אותו אל רامي מאחור ויריה כדור אחד לעבר ראשו במטרה להמיתו וambil שקדמה לכך התגרות. הcador חדר בראשו של רامي והוא נפטר. המערער נטל את המעטפה עם הדולרים, הוציא את גופתו של רامي מהרכב, הניחה לצד הדרך ועצב את המקום ברכב של רامي. המערער הגיע לחזירה לטבריה, רכש בשר ושב לסעוד את לבו בחברת משפחתו. מאוחר יותר באותו היום הגיע המערער לבית ידידו גיא והפקיד בידו מעטפה ובה \$ 3,900 מסכום הגניבה וכן הטמין בחצרו תיק שבו אקדח הטו-טו ואקדח ה-9 מ"מ. כל אחד משני האקדחים היה מצויד במשטיק קול ובמתקן לאיסוף התרמיילים וטעון במחסנית

וכדורים. בהמשך לכך, נסע המערער עם רכבו של ראמי לאזור קיבוץ עין הנציב, החנה את הרכב בשדה מאחורי גדרי צינורות שעמדו במקומם, למרחק 200 מטרים מהכਬיש הסמוך. המערער העלה את מכוניותו של ראמי באש, על מנת להיפטר מן הראיות לרצח, ועזב את המקום חזרה לטבריה באמצעות חבו, העונה לשם מורנו, שאסף אותו ברכבו.

הכרעת הדין

4. המערער הודה לפני בית המשפט המחויז בעובדות האישום הראשון והורשע בהן. יzion כי בית המשפט פנה לדין באישום השלישי טרם הדיון באישום השני, בהתאם לסדר הכרונולוגי שעל פי התבררו החשדות לפני המערער. המשך הדיון יערך בהתאם לסדר הכרונולוגי זה.

5. באשר לאישום השלישי; המערער אישר לפני בית המשפט המחויז כי הוא נסע עם ראמי לרמת הגולן. המערער טוען כי הוא אכן התקoon לשיער לרامي להשיג את האשירה, ואף קבע להיפגש ברמת הגולן עם אדם אשר יוכל היה לשיער בידיו. אולם, לאחר מכן, בשלב מסוים הוא ביקש מרامي שיעביר לידי את הכסף. כשרامي סירב הוציא המערער את האקדח כדי "להמיחש" לפני ראמי את אמינותו. ראמי נלחץ וחחל להכות את המערער ובלב זה, לטענת המערער נפלט כדור מהאקדח וגרם למותו של ראמי.

6. לפני בית המשפט המחויז הוציאו המערער הודעות המערער במשטרה ותיעוד שחזר שערק וכן תיעוד של שייחותו עם מDOBב משטרתי. בית המשפט קבע כי המערער גرم למותו של ראמי בכונה תחילה. מסקנה זו התבססה, בין היתר, על דברים שמסר המערער למDOBב. בית המשפט הפנה בעניין זה, בין היתר, לדברים הבאים: הודהה המערער לפני המDOBב כי הוא רכש מכשיר סלולארי חדש וכרטיסים "טוקמן" (להלן: המכשיר בעל כרטיס הטוקמן) מתוך כוונה שלא להשאיר עקבות לשיחותיו עם ראמי, וזאת בגין התקשויות בחקירה; והודהה המערער לפני המDOBב כי הוא לא התקoon בפועל לשיער לרامي בהשגת האשירה, בניגוד לגרסתו בחקירה; והודהה המערער לפני המDOBב בכך שהוא דרך את האקדח אל מול פניו של ראמי, בגיןו בקשרו בחקירה לפיה הוא נשא את האקדח כנגדו מלכתחילה במצב דרום; התיעצויות שונות שהקיים המערער עם המDOBב בקשר לגרסה שאותה עליו להציג לחוקרם כדי לזכות בהקלת בעונש שושת עליו בסופו של דבר; וכן הודהה המערער לפני המDOBב, בסופו של יום, כי הוא נטל את הכסף מרامي והחביא את האקדח בחצר בית חברו גיגי.

7. בית המשפט המחויז הוסיף והפנה לכך שהמערער רכש זמן קצר לפני האירוע את המכשיר בעל כרטיס הטוקמן, ועשה בו שימוש רק לשם קיום הקשר עם ראמי; כי המערער בده את הסיפור אודוט האדם השלישי שישיע לרامي להציג את האשירה; כי האקדח היה מצויד במשתק קול ובشكית לאיסוף תרמיילים, שהמערער הודה לפני המDOBב כי הוא זה שהתקין; כי הcador חדר לעורפו של ראמי, עובדה שאינה מתثبتת עם פליטת כדור תוך התקופות פנים אל פנים; דו"ח רופא משפטischer אשר קבע, בגין טענת המערער, כי הקליע נגע מאחורה קדימה וכי הcador נורה מאקדח שהיה מכובן במצב אופקי לעברו של ראמי; חוות דעת של פקץ גיברץ, לפיה לא יכול היה להיווצר ירי לא רצוני מאקדח הטו-טו, בשל מגנון ה"חץ דריכה" שבו; וכן כי המערער לא הגיע עזרה לרامي, לא קרא לעזרה אף נטל את כספו של ראמי והחביא אותו.

8. באשר לאישום השני; בתשובתו לכטב האישוםטען המערער כי הוא ירה על להב חלק מגנה עצמית. כןטען המערער במהלך חקירותו, כי עobar לירי ולהב הוא שמע קולות, סבר כי מדובר בשטן וביצע את הירי על פי הוראת הקולות. כשותפים "לטור המשפט" שינה המערער את גרסתו במסגרת "בקשה לחזר מהודיה". בבקשתה זוטען המערער כי הוא ולהב הגיעו לאזור התעשייה בלווישט "אדם נסף" (להלן: בן-דין), כי להב התגרה בו וגבן-דין ובתגובה ירה בן-דין ולהב ירייה אחת בראשו. המערער טוען כי הוא עצמוני ירה גם כן ירייה אחת, אשר פגעה בקירות סמוך. המערער טוען כי הוא כבש גרסה זו כדי לא לחשוף את זהותו של בן-דין, "שהינו בעל משפחה ואבא לילדיים". כןטען המערער כי הוא חשף בסופו של יום את שמו של בן-דין רק לאחר שחבר רבנים ביצע עבורי "התרת נדרים". נתן כי פלט איון מכשיר הטלפון של בן-דין תומר בגרסת המערער, לפיו בן-דין היה נוכח בזירת הרצח ובשם רומי למועדו. בית המשפט המחויז

אפשר לערער להציג גרסה זו. אולם, בשלב מאוחר יותר שינה המערער את גרסתו בשלישית, והפעם טען כי הוא כלל לא נכנס למבנה, אלא המתין בחוץ עד שבן-דין יצא מהמבנה וספר לו כי הוא ירה בלב.

9. בית המשפט המחויז דחה את גרסתו הראשונה של המערער לפיה הוא פעל תוך הגנה עצמית, שעה שלטעתנו להב "השתול במקום והתנפל עליו" בהיותו נתון תחת השפעת סמים. בית המשפט ציין בעניין זה כי גרסת ההגנה העצמית הועלה על ידי המערער לראשונה רק לאחר שהפרק לחשוד; כי המערער נטה גרסה זו לטובות גרסת "בן-דין"; כי בשיחותיו עם המדווח לא טען המערער כי פעל מתוך הגנה עצמית; כי גרסת המערער באשר לאיורים אינה הגיונית, וכי לא ניתן הסבר מדוע הפנה להב את גבו למערער; כי המערער הצבע לפני חוקריו על המקום המדויק בו מצא להב את מותו ועל נסיבות נפילתו של הLEV, באופן המתישב עם הממצאים בזירה; כי המערער הודה כי ירה במנוח מאקדח בקליבר של 9 מ"מ, כפי שנמצא בפועל; וכי המערער הודה במעשהים באופן חלק במסגרת תשובהו הראשונה לאישום. בנוסף, דחה בית המשפט את גרסתו של המערער בדבר מעורבותו של בן-דין ברצח וקבע כי מדובר בגרסה כבושה ולא אמינה וכי לבן-דין לא היה כל קשר לאיורע זה. בთוך כך קבע בית המשפט כי התנהלותו של המערער מלמדת כי הוא אינו ראוי לאמון.

החלטת בית המשפט המחויז מיום 14.5.2008

10. לאחר הרשותו, וטרם גזר דין, טען המערער כי הוא זכאי לעונש מופחת לפי סעיף 300א לחוק העונשין, כאשר הוא ביסס טענתו על חוות דעת פסיכיאטרית מאת ד"ר לMBERG מיום 4.4.2007. בחוות דעת זו נקבע כי המערער סבל מהפרעה דו-קוטבית בעת ביצוע מעשי הרצח.

11. בית המשפט המחויז דחה את טענתו של המערער בהחלטה מיום 14.5.2008. ציין כי לאחר מעצרו נשלח המערער להסתכלות בבית החולים "שער מנשה" וכי בתום ההסתכלות נعرכה אודוטו חוות דעת על ידי ד"ר פובר וד"ר זברסקי, שקבעו כי המערער כשיר לעמוד לדין ואחראי למשיעו. בית המשפט קבע כי המערער אובחן כמו שסביר מהפרעת אישיות דיסוציאלית אך נשלה האפשרות כי פעל מתוך תכנים פסיכוטיים. בנוסף, בית המשפט עמד על חוות דעת פרטית שהוכנה עבנינו של המערער על ידי ד"ר לופי, בעקבות בדיקה שנערכה ביום 27.9.2005. במסגרת חוות דעת זו נקבע כי המערער אינו סובל מהפרעות פסיכוטיות, אלא מהפרעת אישיות אנטית חברתייה ברמה קשה. משכך, בית המשפט דחה את חוות הדעת של ד"ר לMBERG ועל יסוד חוות הדעת של ד"ר פובר וד"ר זברסקי וכן חוות הדעת של ד"ר לופי, יחד עם יתר הראיות בדבר התנהלותו של המערער, קבע בית המשפט כי מצבו הנפשי של המערער אינו עומד בתנאי 300א לחוק העונשין.

גזר הדין

12. בגזר דין דין בית המשפט המחויז ב שאלה אם המערער ירצה את מסרי העולם שיושטו עליו בחופף או במצבבר. נקבע, כי על פי הכלל לא ירויצו עונשי מאסר בפועל שהושטו על נאשם במצבבר, אלא במקרים חריגים הדורשים הנמוכה מיוחדת ובהתאם לנسبות המקירה. בית המשפט קבע כי מעשי של המערער עולים בגדיר אותו מקרים חריגים, כך שני מעשי הרצח האכזריים שביצע מצדיקים שירצה את שני מסרי העולם במצבבר. מכאן העונשים שבירישא.

בקשה להעברת מוצגים לבדיקה המערער

13. בערעורו, העלה המערער טענה עובדתית חדשה, לפיו כלל לא היה מעורב במעשי הרצח בהם הורשע, וכי נשקו לא שימשו לביצוע מעשים אלו. לשם הוכחת טענה זו הגיע המערער בקשה להעברת מוצגים לבדיקתו, במסגרת עתר כי נוראה למשיבה להעביר לעין מומחה מטעמו את כל הנשק, משתיקי הקול, חלקו הקליעים ופיסות המתכת הרלוונטיות.

14. המשיבה התנגדה לבקשתו וטענה כי לערער הייתה הزادנות לבצע את הבדיקות המבוקשות בעת ניהול ההליך

לפני הערכאה הדינית, וצינה בעניין זה כי המערער הסטייע בחווות דעת מומחה לביסוס טיעונו לפני הערכאה הדינית. כמו כן, לטענתה, גרסתו החדשה של המערער אינה מעוגנת בחומר הראיות אשר עמד לפני בית המשפט המחויז, ועל כן, לטענהה, קטעים הסıcıים כי קבלת הבקשה תוביל לשינוי תוכאת המשפט.

15. ביום 17.2.2015 דחינו (השופטים צ' זילברטל, ד' ברק-ארץ ואנוכי) את בקשה המערער וקבעו, בין היתר, כי מדובר בבקשת אשר יכולה להיות מוגשת בנקל לפני הערכאה הדינית; כי המערער לא הציע על התפתחות טכנולוגית ספציפית כלשהי אשר לא הייתה זמינה בעת המשפט ואשר השפיעה על האפשרות לעורר את הבדיקות במועד המתאים; כי בשלבים שונים של ההליך טען המערער כי לא הוא ביצע את הירוי אשר גרם למותו של להב אלא אדם אחר, ולתמייה בטענה זו הוא יכול היה, לו חפש בכך, לבקש לעורר את הבדיקות המבוקשות על ידו עצה; כי ההלכים בעניינו של המערער התמשכו זמן רב, כפועל יוצא של התנהלותו, ובמצב דברים זה נראה כי מתחייבת הקפדה יתרה על האינטראקטיביות שהציג לפני הערכאה הדינית. לפיכך, נקבע כי על פניו לא קיים סיכוי ניכר כי הבדיקות המבוקשות יניבו את התוצאה המיוחלת על ידי המערער או כי הן יובילו לשינוי תוכאת המשפט.

הטענות בערעור

16. המערער – באמצעותabei כוחו, עו"ד אבי מוסקוביץ' ועו"ד שלמה אלכבר – זונח את הגרסה לפיה הוא כלל לא היה מעורב בשני מעשי הרצח, כאמור בבקשתה שהגיש להעברת מוצגים לבדיקה, וחזר על הטענות שהעלתה במסגרת גרסתו الأخيرة לפני בית המשפט המחויז. באשר להרשעתו ברצח ראמי; טען המערער כי שגה בית המשפט כאשר דחפה את גרסתו לפיה הירוי באישום השלישי ה证实 בטענה. לדבריו, שליפת אקדח הטוטו-טו נועשתה על ידו כפעולה שמטרתה לשדר "אמינות" מצדיו, באשר לכוכנותו להשיג את אשרת הכנסה לארכוסתו של ראמי. אולם ראמי נבהל למראה האקדח, קר לטענת המערער, והחל בין השניים עימות שבמהלכו רמי דחף את המערער לכיוון הדלת וניסה למלט עצמו מתוך הרכב. לדברי המערער, דחיפותיו של ראמי הביאו אותו למצב שכיבה על גבו, וכאשר ניסה לחזור למצב ישיבה נפלט כדור מאקדחו, מבלי שלחץ על הדק האקדח, ופגע לרامي בגב ראשו. משכך, טען המערער כי לא מתקיים בעניינו היסוד הנפשי הדרוש להרשעתו ברצח ראמי.

17. באשר להרשעתו ברצח להב; טען המערער כי שגה בית המשפט המחויז שעה שהסתמך על הודהתו של המערער באישום זה חרף מצבו הנפשי של המערער ובפרט כאשר העניק משקל יתר "להתרבבות המערער בפני המדובב אודות מעליין". המערער חוזר על גרסתו الأخيرة לפני בית המשפט, לפיה בן-דין הוא זה שרצח את להב. לטענתו, מפלט איכון מכשיר הטלפון של בן-דין עולה כי בן-דין היה נוכח בזירת הרצח ובתום למועדו. בנוסף, המערער טוען כי יש להבין את התנהגותו ה"לא רצינאלית" במהלך הרצח כבש את גרסתו בדבר מעורבותו של בן-דין ברצח להב, על רקע מצבו הנפשי ונטילה בלתי מבוקרת של תרופות מצדיו.

18. בנוסף, מלין המערער כנגד המאסר בפועל שהושת עליו וטען כי נוכח מצבו הנפשי יש להשית עליו ענישה מופחתת מכוח סעיף 300א לחוק העונשין, או לחילופין, להורות כי שני מאסרי העולם שהושתו עליו ירוצו בחופף.

19. המשיבה – באמצעות אותה כוחה, עו"ד תמר בורנשטיין – סומכת ידה על קביעותיו העובדיות של בית המשפט המחויז ועל מסקנותיו שנומקו לטענתה כדבעי. המשיבה גרסה כי טענות המערער חוזרות על גרסתו לפני בית המשפט וביעירן מכוכנותו כנגד קביעותיו העובדיות, וזאת מבלי שהוא עיליה המצדיקה את התערבותה של ערצת הערעור במצבים אלו. לשיטת המשיבה יש להיצמד לקביעותיו העובדיות של בית המשפט ולדוחות את הערעור.

דיון והכרעה

20. לאחר שיעינתי בהודעת הערעור על נספחה, בחומר הראיות, בהכרעת דיןנו ובגזר דיןנו של בית המשפט המחויז, כמו כן לאחר ששמעתי את טענות הצדדים בדיון שנערך לפניינו, יצא לחבריו לדוחות את הערעור על שני ראשי.

התערבות בנסיבות עובדה של הערכאה הדינית

21. הרשותו של המערער נסמכת על תצרף עובדתיו איתן וחד משמעי המוכיח את אשמתו בכתב האישום המიיחס לו. חלק ניכר מטענותיו של המערער מופנות, במשרין או בעקיפין, כנגד ממצאים עובדים שקבע בית המשפט המחויז. אולם ככל, ערכאת העreauו תימנע מלהתעורר בממצאי עובדה של הערכאה הדינית, אשר בידה הופקדה מלאכת ההתרשות הישירה והבלתי אמצעית מהעדים והראיות שהובאו לפניה [ראו למשל: ע"פ 99/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 632, 644-643 (2000); ע"פ 2202/08 פסקו נ' מדינת ישראל, פסקה 37 והאסמכתאות שם (להלן: עניין פסקו); ע"פ 11/8902 חזזה נ' מדינת ישראל, פסקה 42 (15.11.2012)].

22. הزادן לי לציין בעבר, כי במהלך השנים נקבעו שלושה חריגים לכל זה [ראו: עניין פסקו, פסקה 37 והאסמכתאות שם; כן ראו: ע"פ 2478/12 אגבריה נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (13.5.2015); ע"פ 12/5303 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 28 (27.2.2014); ע"פ 458/14 אדרי נ' מדינת ישראל, פסקה כד (29.1.2015)]. החrieg הראשון מתיחס למקרים שבהם הממצאים מתבססים על ראיות בכתב ולא על הופעת העדים, באופן שבו הערכאה הדינית מאבדת את יתרונה על פני ערכאת העreauו [ראו: ע"פ 89/893 מנצור נ' מדינת ישראל, פסקה 4 לפסק דין של השופט ג' בר (19.1.1994)]; החrieg השני מתיחס למקרים שבהם מצאי הערכאה הדינית יסודם בשיקולים שבاهיוון ובניסוי החיים [ראו: ע"פ 5937/94 שאבי נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(3) 832, 835 (1995)]; והחריג השלישי עניינו במצבים בהם נפלו טעויות מהותיות בהערכת מהימנות של העדויות על ידי הערכאה הדינית, כגון התעלמות מסתירות בעדות היורדות לשורשו של עניין או התעלמות מגורמים לבנניים להערכה של משקל העדות [ראו: ע"פ 4977/92 ג'ברין נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(2) 690, 696 (1993); ע"פ 3579/04 אפגאן נ' מדינת ישראל פ"ד נת(4) (2004) 125-124, 119].

23. לא עליה בידי המערער להציג על טעם בעטו יש להתערב בקביעותיו העובדיות של בית המשפט המחויז. התשתיות העובדיות שקבע בית המשפט מבוססת כדורי ומקובלת עלי במלואה. לטעמי, קביעות עובדיות אלה מעוגנות היטב בחומר הראיות אשר נאוסף לחובתו של המערער והן מצביעות על אשמתו של המערער במעשים המייחסים לו בכתב האישום מעיל לכל ספק סביר. אביא את עיקרי הדברים.

רצח רامي

24. כאמור, המערער חוזר על הגרסה שהעללה לפני בית המשפט המחויז ומודה שירה ברامي, אולם טוען שיריה זה בוצע בהיעדר כוונה מצד גורם למוות. לטענתו, הירי בראשו של ראמי בוצע בשגגה, באופן בלתי רצוני ובלתי שהמערער לחץ על הבדיקה. אולם, מסקנתו של בית המשפט לפיה המערער ירה בראשו של ראמי בכוונה להביא למוות מבוססת היטב ואין להתערב בה.

25. התנהגותו של המערער לפני ביצוע הירי בגין ראיינה יכולה לדור בcpfipa אחת עם גרסתו. ימים ספורים לפני הנסעה עם רמי רכש המערער את המכשיר בעל כרטיס הטוקמן, נוסף על המכשיר סולולארי אחר שכבר היה ברשותו. בית המשפט המחויז קבע כי המכשיר בעל כרטיס הטוקמן, שכידוע חברות הסולולאר אינה מחזיקה רישום לגבי בעליו, שימוש את המערער לשיחות התיאום שביצע עם ראמי טרם צאתם לדרך (עמוד 288 להכרעת הדין). שיחותיו המוקלטות של המערער עם המדויב המשטרתי מאשרות שהמערער רכש את המכשיר בעל כרטיס הטוקמן מתווך כוונה שלא להשיר עקבות לשיחותיו עם ראמי, פן יווודע שרامي היה בקשר אליו (עמוד 283 להכרעת הדין; ת/170, קלטת 7, עמוד 28). בנוסף, עולה כי המערער חפש בכיספו של ראמי מבלי שיכל היה למעשה להציג את אשרת הכנישה עבור ארוסתו, כפי שהbettich לו (עמוד 284 להכרעת הדין). מסקנה זו גם היא נלמדת משיחותיו המוקלטות של המערער עם המדויב, כאשר באחת מהן נשמע המערער מספר למדויב כי "אני ניסיתי עני לרמות אוטו שאני נותן לו עזרה" (ת/170, עמוד 68). מניע כספי זה הוא שעמד בסיס מעשי של המערער. יתרה מזאת, משיחותיו עם המדויב עולה כי המערער דרך את אקדח הטו-טו אל מול פניו של ראמי (ת/170, עמוד 6) וכי לדריכה זו וכן ליריה

שباءה בעקבותיה לא קדם מגע פיזי בין המערער לראמי (ת/170, עמוד 62). ממצאים אלו מפריכים את גרסת המערער בדבר העימות הפיזי שלטענתו קדם לפליית הcadro. לכך מצטרפת העובדה, בהתבוסט על דוח הנתייה של ראמי, כי הcadro שחדר לבג' ראשו של ראמי נורה מכאן אליו במצב אופקי, פחות או יותר (עמוד 290 להכרעת הדין). עובדה זו אינה מתיישבת עם גרסתו של המערער, לפיו הירי בוצע בזווית של 45 מעלות, לעומת שהמעערר ביקש לחזור במצב ישיבה. בנוסף, שכונעתי כי אין לקבל את טענת המערער כי היריה נפלטה מהאקדח באופן לא רצוני, מבלי שהמעערר סחט את הבדיקה. טענה זו עומדת בסתרה לשתי חווות הדעת של פקד פבל גיברץ, מהמחלקה לזרחי פלילי של משטרת ישראל, לפיהן סוג האקדח ומצבו, בפרט מגננון "חץ דרייה" שבו, איןםאפשרים פלייתcadro כפי שתען המערער (ת/172 ו-ת/173). בעניין זה מקובלת עלי קביעותו של בית המשפט, לפיו יש לדחות את חווות הדעת הנגידית מטעם המערער בהיותה כלילית ותיאורטית. לא לモתר לציין כי המערער הצטיד מבעוד מועד באקדח הטו-טו, משתיק קול ושקית לאיסוף תרמילים, והוא זה שבחר להוביל את ראמי למיקום מבודד בעיר אודם, למרות שתחילה התחש לכך (עמודים 288-289 להכרעת הדין). עובדות אלה שוללות את גרסתו של המערער מינה וביה.

26. אולם בזאת לא מתמיצה חומר הראיות, המצביע בצורה נחרצת על רצונו של המערער להביא למותו של ראמי וליטול את כספו. התנהגותו של המערער לאחר הירי בראשו של ראמי מצביעה גם היא על רצונו של המערער במותו. מהראיות עולה כי המערער לא התנהג כמו שביצע ירי בשגגה. נփוך הוא. לאחר שרامي כבר נורה ונפגע אנושות לא עשה המערער דבר כדי להגish לו עזרה. המערער נמנע מלhalbוק עזרה; נטל את כספו של ראמי; נסע מן המקום כשהוא מותיר את ראמי מתבוסס בדמותו ושרוע לצד הדרק; סעד את לבו בחיק בני משפחתו; הסתר את יתרת הכסף שנטל מרامي; הטמין בחצרו תיק בו אקדח הטו-טו ואקדח ה-9 מ"מ, כאשר כל אחד משני האקדחים היה מציד במשתיק קול ובמתוךן לאיסוף תרמילים וטען במחסנית וכדורים; ולבסוף הצית את מכונתו של ראמי על מנת שלא להוثير עקבות שיובילו אליו (עמוד 290 להכרעת הדין). כל אלו מעשים שמתיחסים עם כוונתו של המערער להביא למותו של ראמי ועל רצונו של המערער להנחות מכספיו של ראמי מבלתי להוית עדים ועקבות אשר יכולו להשפיע את זיקתו למעשה. בוודאי שהתנהגות שכזו אינה עולה בקנה אחד עם התנהגותו של אדם שביצע ירי בשוגג בחבריו,قطעת המערער.

27. עינינו הרואות כי תצרף הראיות המצביע על רצונו של המערער לרצוח את ראמי הוא ברור וחד משמעי. בדיון הרשי בבית המשפט המחויז את המערער ברצח ראמי ובعبירות הנלוות למעשה הרצח ואני רואה מקום להתעורר במסקנותו.

רצח להב

28. בחקירהה הראשונה של המשטרה בעניין רצח להב, לא אותרו על ידה חשודים במעשה ואף לא היה לה קצה חוט שהוא בו כדי לקשר בין המערער לבין רצח להב. המערער הוא זה שקשר עצמו לראשונה לרצח להב כאשר סייר על קר, מפיו ומרצונו שלו, למדובב המשטרתי במסגרת שיחה שקיימו בונגעו לאפשרות להקלת בעונש שיוות על המערער בגין רצח ראמי (עמוד 295 להכרעת הדין). המערער טען בגרסתו השלישית לפני בית המשפט המחויז, וטוען כתע בתMSGרת ערעورو, כי ב-זאת הוא זה שרצח את להב. בית המשפט דחה גרסה זו של המערער. קביעה זו בדיון יסודה. אפרט להלן מדוע אני רואה מקום להתעורר בה.

29. צזכור, תחילת הודה המערער שירה בלhab למותו תוך כדי שהוא מעלה טענה להגנה עצמית. שנתיים לאחר מכן אפשר לו בית המשפט המחויז לשנות את גרסתו ולטעון שב-זאת הוא זה שרצח את להב. גם הגרסה בדבר מעורבותו של ב-זאת עברה תמורות במהלך הזמן, כאשר תחילת טען המערער ששזהה בתוקן המבנה בזמן הרצח, ואף הודה שירה גם הוא יריה אחת שפגעה בקיר בבניין, ולאחר מכן טען ששזהה מוחוצה לו בעת שלhab נורה. ב-זאת הופיע במשפט כעד מטעם המשיבה, והכחיש מכל וכל את המיויחס לו על ידי המערער. בית המשפט קבע כי ב-זאת לא היה מעורב במוות המנוח, חרב העובدة שהוכח כי בין המערער לבין התקיים קשר טלפוני ביום הרצח. בית המשפט קבע כי המערער

זכיר את עובדת קיומו של קשר טלפוני זה ובעזרתו הוא בדה את גרסת מעורבותו של בן-דין ברכח להב (עמוד 295 להכרעת הדין). קביעה זו התבessa, בין היתר, על התרשומות בלתי אמצעית של בית המשפט מעדותו של בן-דין, לעומת התרשומות מזו של המערער. זאת ועוד, ניתן היה להתרשם מחלוקת הדברים בין המערער לבין המדווח כי הוא אכן היה מעורב באירוע הירצחו של כשהוא לא מזכיר כלל את בן-דין (עמוד 295 להכרעת הדין; ת/171, קלטת 17, עמודים 8-11). גם טענות המערער בדבר פلت איכון הטלפון הניד שבן-דין אין יכולות לבסס את גרסתו. גם בעניין זה מקובלות עלי קביעותיו העובדיות של בית המשפט המ徇וי (עמוד 295 להכרעת הדין).

30. בנוסף יש לתת את הדעת כי החשד בעניין רצח להב דבק במערער לאחר שהוא "רמז" על כך למדובב. באותו הzdmenot chshf המערער את המנייע שהתגבעש בו לרצוח את להב ומספר למדובב, ביוזמתו שלו כאמור, על אותו "שכן", שאין חולק כי המדבר היה בהב, שהתריד אותו ואשר שימוש כ"מודיע משטרתי" (ת/171). בין היתר מסר המערער למדובב כי הוא הוביל את שכנו למקום כלשהו ו"הוריד" אותו. זאת ועוד, אם אכן רצח המערער לגונן על בן-דין שעיה שלרשותות החקירה לא היה קצה חוט מקשר ביןו לבין הפרשה – הוא יכול היה פשוט לא לומר דבר. המערער טוען כי כבש גרסתו בשל מעין "נדר" שכבל אותו. אולם גרסה זו מושלת יסוד ראייתי. המערער טוען לפני בית המשפט המ徇וי כי ימציא מסמך מטעם אותו "חבר רבנים" שהתריר כביכול את נדריו, אולם מסמך זה לא נמצא מעולם.

31. עוד אצין כי הודהתו של המערער ברכח להב לפני המדובב נתמכת בפרטים שידע המערער על הרצח והתבררו כמדויקים (עמוד 298 להכרעת הדין). במסגרת גרסתו הראשונה, המערער ידע לספר ולהציגו לפני חוקרי על המקום המדייך שבו נמצא להב את מותו. זאת ועוד, תיאור המערער את נסיבות נפילתו של להב בגרם המדרגות לאחר הרוי בגין ראשו לחלוין את מבואה את המבנה, בזמן שהשניים חדרו לתוכו. פירצה זו אכן נמצאה במקום. בנוסף, על פירצה שפרץ להב בגין שהקיפה את המבנה, בזמן שהשניים חדרו לתוכו. פירצה זו מתישב עם מקום קוטר החור שנמצא המערער הודה בגרסתו הראשונה כי רירה בהב באקצת ה-9 מ". מ. נתון זה מתישב עם מקום קוטר החור שנמצא בכובעו של להב.

32. נוסף לראיות עליהן עמדתי לעיל, גם את התנהגו של המערער במהלך ההליך המשפטי נגדו – אשר הייתה רוויית שקרים וכלה הצגה של גרסאות סותרות – יש לזקוף לחותמו [ראו והשו: ע"פ 334/02 סיבוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14 והאסמכתאות שם (13.1.2003); ע"פ 2731/12 סולם נ' מדינת ישראל, פסקה 75 (11.11.2014)]. בית המשפט המ徇וי קבע כי המערער אינו ראי לאמן וכי הוא נזהה "אדם כוכני, מניפולטיבי וחסר כל עכבות וכי חובה אמרית האמת היא ממנו והלאה. הוא אף ראה חירות עצמו להלעתו אונטו בסיפורים וטיעונים דמיוניים, חסרי שחר וביסוס. בקלות ובקליות, הוא ריפרף בין גרסה לגרסה, ככל שהדבר נראה לו תואם את טובתו" (עמוד 299 להכרעת הדין). סבורני כי מסקנה זו של בית המשפט מעוגנת היטב בהתנהלות המערער לאורך ההליך ואין להתערב בה.

33. המערער טוען כי אין להעניק משקל של ממש להתנהגו המפלילה וכן לאמירויותיו לפני המדובב, מכיוון שמדובר לטענותו, במצבו הנפשי המעורער. אין בידי לקבל טענה זו ולזו מן הטעם שהמערער נמנע מלהעלות טענה זו במהלך משפטו כפי שעולה מהכרעת הדין:

"במהלך המשפט יותר מפעם אחת הבahir הסניגור כי אין בדי ההגנה כל טענה [...] בגין כשירותו של הנאשם בעת ביצוע המעשים וגם לא במהלך המשפט וכי ההגנה עשתה בה שימוש, אם יעללה הצורך בכך ואם ירושע הנאשם. הצהרה זו חוזרת על עצמה כמה פעמים. [...]. בנסיבות אלה לא נערכ כל בירור בנושא זה במהלך המשפט. לפיכך אין מקום לשעות לכל טענה העולה כתעיף הגנה בסיכוןיה, בקשר למצבו הנפשי של הנאשם בעת המעשים וגם לא במסגרת הנסינוות לחתם הסברים לשינוי הגירה שנמסרו על ידי הנאשם במהלך המשפט או בעת חקירותו" (עמודים 298-299 להכרעת הדין).

קביעה זו של בית המשפט המ徇וי מקובלת עלי ומכך – דין טענה זו של המערער להידחות. דין במצבו הנפשי של

המערער יעשה איפוא להלן, במסגרת ערעורו כנגד גזר דין.

34. על יסוד האמור, יחד עם הודהתו החלקית של המערער במסגרת גרסתו הראשונה, סבורני כי אין להטערב בקביעתו של בית המשפט המחויז לפיה המערער רצח את הhab.

סיכום הערעור על הכרעת הדין

35. הנה כי כן, הגעת לכל מסקנה כי בדיון הורשע המערער ברצח ראמי, ברצח להב ובעבירות הנלוות לשני מעשי רצח אל. הכרעת דין של בית המשפט המחויז סדרה, מנומקת וונועצה היטב בחומר הראות המכובד שועמד לחובטן של המערער. משזו מסקנתוי, אעbor עתה לבחינת טענות המערער כנגד גזר דין.

הערעור על גזר הדין

36. המערער טוען כי הוא זכאי לענישה מופחתת מכוח סעיף 300א(א) לחוק העונשין, על רקע מצבו הנפשי. בתוך כך, מבקש המערער להתבסס על חוות הדעת של ד"ר לMBERG שקבע כי ניתן שהמערער סבל מהפרעה דו-קוטבית בעת ביצוע המעשים. אין בידי לקבל טענה זו. כידוע, סעיף 300(א) נועד להעניק לבית המשפט סמכות לחרוג מעונש החובה בגין עבירת הרצח, הקבוע בסעיף 300 לחוק העונשין, באותו מקריב גבול שביהם עומדת הנאשם על סף תנאי סעיף 34 לחוק העונשין, אך בשל עצמתם הפחותה של תסמיני ליקויו, איןנו חוצה אותו [ראו: ע"פ 5951/98 מליסה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(5) 58-57 (2000)]. משכך, עצמת ההשפעה של ההפרעה הנפשית על יכולתו הקוגניטיבית של הנאשם, או על יכולתו הרצונית להימנע מעשייה המעשה האstor, הנדרשת בגדר סעיף 300(א) היא פחותה אף במעט מ"חוסר יכולת של ממש" הנדרש בסעיף 34 [ראו: ע"פ 5266/05 זלנצקי נ' מדינת ישראל, פסקה 60 והאסמכתאות שם (22.2.2007); ע"פ 5738/12 טסגאש נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (10.3.2014)]. בנוסף, סעיף 300(א) מעניק שיקול דעת לבית המשפט אם להפחית בעונשו של המושׁרע ברצח גם במקרים שבו מתקיימים תנאים מסוים [ראו: ע"פ 2457/98 שמן נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(4) 289-297 (2002)]. סבורני כי לא עלה בידי המערער להוכיח כי מצבו הנפשי מצדיק הקלה בעונשו מכוח סעיף 300(א). מספר סיבות עומדות בסוד מסקנתוי זו.

ראשית, ד"ר לMBERG, שמחוות דעתו מבקש המערער להיבנות, לא עין בחומר החקירה או בהכרעת הדין וניזון מדברים שמסר לו המערער ומיזמותו [עמוד 4 להחלטה מיום 14.5.2008 (להלן: ההחלטה)]. כן יציין כי חוות דעתו נערכה כשלוש שנים לאחר רצח ראמי, כאשר היא מתימרת לעמוד על מצבו הנפשי של המערער בעת מעשי הרצח.

שנית, עולה כי מסקנתו של ד"ר לMBERG התבססה בעיקר על חוות הדעת מאות ד"ר לנדא מיום 18.9.2006, שפגש במערער במסגרת עבודתו בשירותי הסוהר, בה צוין כי המערער "ሞוכר כחולה ביפולארי". אולם חוות דעת זו של ד"ר לנדא אינה עולה בקנה אחד עם חוות דעת אחרות שנערכו לumaruer שבהן אין ذיכר למחלת זו; ד"ר לנדא לא ציין כיצד הגיע לאבחן אותה; והumaruer נמנע מזמן את ד"ר לנדא לעדות, גם לאחר שתמיהות אלה עלו באשר למצאיו, והדבר נזקף לחובתו.

שלישית, כנגד חוות דעתו של ד"ר לMBERG ניצבות חוות הדעת של ד"ר פובר וד"ר זברסקי שקבעו כי המערער כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשייו; חוות הדעת של ד"ר לופי שקבעה כי המערער אינו סובל מהפרעות פיסיקוטיות. בית המשפט המחויז העדיף את חוות הדעת של ד"ר פובר, בה תומכת חוות הדעת של ד"ר לופי, ובקביעתו זו מקובלת עלי. חוות הדעת של ד"ר פובר נערכה ימים ספורים לאחר רצח ראמי, שעה שהumaruer הוחזק מספר ימים בתנאי הסתכלות בבית החולים "שער מנשה". הסתכלות זו כללה מעקב אחר המערער בכל שעות היוםה על ידי צוות עובדים, כולל במצבים ובנסיבות שהumaruer לא היה מודע להם, כאשר לא נפתחה אצל המערער כל התנהגות פיסיקותית (עמוד 8 להחלטה).

רביעית, מקובלת עלי התרשומות של בית המשפט המחויז שקבע כי התנהגות המערער במהלך ביצוע העבירות

ולאחריהן וכן בעת חקירותו מגלה כי "התמונה לפיה סבל [המערער - י.ד.] מהפרעה נפשית חמורה בעת ביצוע העבירות, עד שלא הבין פשר מעשי, הינה בלתי אמינה והוא באה לעולם כדי לנסות לחוץ אותו מרוע הגירה" (עמוד 5 להחלטה).

37. כמו כן, דומה כי ד"ר לMBERG עצמו סבר כי מצבו הנפשי של המערער בעת ביצוע כל אחד משני מעשי הרצח אינו עומד בתנאי סעיף 300א. כך מסר ד"ר לMBERG בעדותו באשר למצבו הנפשי של המערער בזמן שרצת את רמי:

"ת: לפי התרשומות שלי, לא ראיתי סימנים פסיכוטיים לגבי הרצת השני.

ש: לשיטתך, המצב שלו בזמן הרצת השני, יכול להתאים לתנאים בסעיף 300א.

ת: לא.

ש: אתה מכיר את התנאים שקבע סעיף 300א בחוק העונשין.

ת: כן" (עמודים 315-316 לפרטוקול).

וכך השיב ד"ר לMBERG באשר למצבו הנפשי של המערער בזמן שרצת את להב, לאחר שנחשף לעובדות שקבענו בהכרעת הדין:

"ש: נתתי לך את העובדות כפי שקבענו בהכרעת הדין, לכואורה מצבייעות על ארגון, הגיון, ירייה בעורף ולא ביד וכו', יש הסבר רצינאי סדרה של עבודות. האם אתה מוכן לומר כתם הוא היה במצב פסיכוטי.

ת: אם העבודות הן כאלה, זה לא מצביע על התנהגות פסיכוטית" (עמוד 318 לפרטוקול).

38. בנוסף, אין לקבל את טענת המערער לפיה הוא נטל מינון מוגבר של תרופות נגדות דיכאון (להלן: התרופות), או כי צריכת התרופות הביאה אותו למצב פסיכוטי. המערער לא הוכיח קשר בין נטילת התרופות לבין אפשרות הייזרונות של מצבmani, וכן לא הוכיח כי אכן נטל מינון מוגבר של התרופות. כמו כן, מועד נטילת התרופות, מינון ואפשרות השפעתן על מצב רוחו, היו בידיעתו ובלתיו הבלעדית (עמודים 6-7 להחלטה). לפיקר, אף אם הייתה לנטילה הנטענת של התרופות השפיעה כלשהי, הרי שהמערער הכנס שמצוותיו בנסיבות עצמו נטהן על ידו, ואין הוא יכול להנחות מסעיף 300א, כפי שקבע בית המשפט המחויז בהחלטה.

39. אשר על כן, מסקנתו של בית המשפט המחויז מקובלת עליי וכן אני סבור כי מצבו הנפשי של המערער בעת ביצוע כל אחת מה Heberrors נשוא כתוב האישום אינו נופל בגדרו של סעיף 300א(א) לחוק העונשין, המתיחס להפרעה נפשית חמורה" או ל"ליקוי בכחמו השכללי" של העברין שגרמו להגבלה ביכולתו של הנאשם במידה ניכרת.

40. לחילופין, טוען המערער כנגד ההחלטה להטיל עליו שני מאסרים בעולם שירותו באופן מctrבר, וטעון כי נסיבותיו האישיות ונסיבות ביצוע מעשיו מצדיקות את ריצוי שני מאסר העולם בחופף. טענה זו של המערער אינה להידחות. אנמך.

41. כידוע במסגרת שיקולו אם להטיל עוני מאסר בפועל במצטבר או בחופף, בוחן בית המשפט, בין היתר, את אופי המעשים, נסיבות ביצועם ומידת הפגיעה והנזק שהמעשים יצרו [ראו: ע"פ 2933/08 אנג'ל נ' מדינת ישראל, עמוד 10

פסקה 17 (5.12.2012)]. בכלל, מקום בו נגזו על נאשם מספר עונשי מאסר בעבירות שונות באותו תיק, ירוצו אלו בחופף, אלא אם בית המשפט שגורר את דינו קבע אחרת, באופן המהווה חריג לכל [אוודות הכלל והרצינליים העומדים בבסיסו ראו למשל את פסק דין בע"פ 5385 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 44-45 (4.12.2013)]. חריג זה מגלים את האינטרס החברתי שבמיצוי דינו של מי שהורשע בביצוע של מספר עבירות חמורות. אינטרס שמתגבש מוקם שמדובר בעבירות חמורות, שנערכו בנסיבות קשות, אשר פוגעות בערכיים חברתיים מוגנים חשובים, ובראשן עבירות הפוגעות בערך חי האדם [ראו: ע"פ 6244 סבאענה נ' מדינת ישראל, פסקה 65 (11.11.2015); יורם רבין וייניב ואקי דין עונשי ג 1608 (מהדורה שלישי, 2014)].

42. במקה דן שכונתי כי מתקיימים אוטם תנאים המצדיקים את הפעלת שני מאסרי העולם שהושתו על המערער במצטבר, כפי שקבע בית המשפט המחויז, אשר עמד על נסיבותיהם ונסיבותיהם החמורים של מעשי הרצח שביצע המערער. המערער רצח בקור רוח ובאכזריות, בהזדמנויות שונות, שני בני אדם שהכיר ושנתנו בו אמוןנו. מדובר בשני מעשי רצח שונים, נבדלים זה מזה, אשר בוצעו בהפרש של חודש ימים האחד מן השני, כשכל אחד מעשי הרצח דרש הכנה ותכנון נפרדים. העונש המctrיבר שהוטל על המערער הולם את פגיעתו החמורה בערך קדושת החיים ובא להרטיע מפני התוצאה הטראנית של נטילת חי אדם.

43. נסיבותיו האישיות של המערער, אין מצדיקות הפחתה בעונשו. גזר דין של בית המשפט המחויז משקף לטעמי אייזון ראיו בין מכלול השיקולים הצריכים לעניין ואני רואה להתערב בו.

סוף דבר

44. סבורני כי דין הערעור להידחות על שני ראשי וכך יצא לחבריו לעשות.

שפט

השופט ד' ברק-ארן:

אני מסכימה.

שפט

השופט י' עמית:

אני מסכימם.

המערער לא הניח שמצוות תשתית עובדתית לטענותו לתחולת סעיף 300א לחוק העונשין, התשל"ז-1977. ממיילא אינו נדרש לשאלת טרומות היא בבחינת "כניסה למצב מרצון" השוללת תחולתו של הסעיף (כאמור בפסקה

38 לפסק-דיןו של חבריו, השופט דנציגר).

שפט

הוחלט כאמור בפסק דיןו של השופט י' דנציגר.

ניתן היום, ה' באדר א' תשע"ו (14.2.2016).

שפטת

שפט

שפט